

hold for Fremtiden skulle arte sig under Almenskolelovens Herredømme. Det var derimod ikke min Tanke at kritisere selve Almenskolelovens Bestemmelser i det enkelte.

Jeg ser, jeg har givet Ministeren Anledning til at tro, at jeg vilde kritisere de Bestemmelser, der ere komne i Ministerens Anordning om Optagelsesprøven til den ny Mellemskole. Jeg tillod mig forleden at bruge et Billede, som jeg altsaa har været uheldig med, siden det har givet Ministeren Anledning til at tro noget saadant, for det har ikke været min Mening. Efter at nemlig Loven i al Almindelighed har fastslaaet, at Adgang til Mellemskolens yngste Klasse skulde staa aaben for Folkeskolens Elever indtil 11 og 12 Aars Alderen, kan jeg ikke indvende det allermindste mod den Fremgangsmaade, den højtærede Minister har brugt for at fastsætte Bestemmelser ved Optagelsesprøven. Jeg maa oven i Købet erkende, at den højtærede Minister efter mit Skøn er gaaet særdeles omhyggeligt og forsigtigt frem ved at forberede og fastsætte disse Bestemmelser.

Det, jeg derimod har villet sige med dette Billede, som jeg altsaa har været noget uheldig med, var dette at fremhæve det farlige i Forsøget paa i Øjeblikket at skabe en Enhedsskole ved at sætte den reformerede højere Almenskole oven paa Folkeskolen, inden man endnu havde underkastet denne Folkeskole en Grundforbedring. Medens man nemlig tidligere for at blive optagen i en af de gamle Latin- og Realskoler skulde have gennemgaaet en ganske særligt indrettet Forberedelsesskole, saa har man nu ved den ny Lov gjort det, som jeg kalder at sænke Snoren. Man har for det første sænket Snoren ned, saaledes at nu ogsaa Eleverne i den Del af Folkeskolen, der staar højest, nemlig Københavns Kommuneskole, kunne springe over. Det var et Hul ned. Derefter satte man den ned, saaledes at ogsaa den almindelige Købstads-skole med sit Minimum af 21 Timers ugentlige Undervisning kunde hoppe over, og endelig ogsaa saaledes, at den almindelige Landsbyskole med sit 18 Timers Minimum kunde komme med. Det var det, jeg kaldte at flytte Snoren saa et, saa to, saa tre Huller ned. Der ligger nemlig i den Fremgangsmaade uimodsigtelig en Fare for, en Fristelse til, at man i al Undervisning, som ligger under Mellemskolens første Klasse, skal nøjes med at opfylde det Minimum af Fordringer, der nu er fastsat.

Den højtærede Minister indvendte mod

mine Bemærkninger om dette Punkt, at Folkeskolen ingenlunde var saa ufuldkommen en Indretning, som jeg syntes at forudsætte, og Ministeren raillerede over min Bemærkning om, at man under Forhandlingerne her i Salen i Fjor om Tillæget til Folkeskoleloven havde fremført Ønsker om Forandringer paa hundrede Punkter. Ministeren var saa velvillig at indrømme mig 29 Punkter; det var de 29 Ændringsforslag, der fremkom fra Udvalgets Side, men han mente, at det skulde falde mig meget haardt at fremskaffe en Fortegnelse over Resten. Det tror jeg nu alligevel ikke vil blive saa svært. Et Punkt er jo, som bekendt, noget, der ikke har synderlig Udstrækning hverken til den ene eller den anden Side. Naar jeg altsaa har brugt Benævnelsen Punkt, indrømmer jeg, jeg har taget baade smaa og store Ønsker med, og der kunde jeg jo nu for at være nøje-regnende gaa hen og paastaa, at de 29 Ændringsforslag indeholdt mere end 29 Punkter. Der var f. Eks. et af de socialdemokratiske Ændringsforslag om Skolehygiejne, der var delt i 7 Stykker og altsaa for saa vidt indeholdt 7 Punkter — saa maa man ganske vist gøre baade Spyttbakker og Retirader til Punkter i denne Sag. Men desuden kom der jo adskillige Ønsker frem i Salen under Forhandlingerne, som ikke kom med i Ændringsforslagene. Jeg nævner blot alle de Ønsker og Forslag, som kom frem om Religionsundervisningen eller om en Omordning af Skoletilsynet osv.

Om Mangfoldigheden af disse Ønsker udtalte den højtærede Minister under Sagens Behandling følgende, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse vil citere efter Folketingstidenden: „Der er allerede af forskellige Taler fremført saa mange Ønsker om Forbedringer og Forandringer og Ændringer og Smaarettelser, at hvis man vilde tage det frem altsammen og prøve paa at føre det igennem, vilde man sikkert nok drukne Lovforslaget“. De 29 Punkter med Bipunkter ere jo ikke dem, som vilde drukne Lovforslaget, for de fleste kom med. Der er altsaa foruden disse efter Ministerens egne Ord kommet saa mange Forslag frem, at der kunde blive Tale om, at Lovforslaget kunde svømme i dem og drukne i dem.

Men allermest vil jeg fremføre nogle Ord af Udvalgsbetænkningen, som synes mig at give mig fuldstændig Ret i, hvad jeg har sagt. Det er det Punkt i Udvalgsbetænkningen, hvor det hedder: „Loven af 24. Marts 1899 gik med klog For-